

det høie Thing nægter Bevillingen, er det i alt Fald ikke min Skyld, at denne Plads vedblivende kommer til at ligge i en Tilstand, som maa kaldes standaløs.

H. S. Kayser: Jeg drifter mig ikke til at modsigge, hvad den høitærede Minister anførte med Hensyn til Betydningen af Retten i Akademigade til at have Binduer ud til Prindsessegade; men jeg vil kun bemærke, at det ikke er i Overensstemmelse med de Meddelelser, der ere givne af Stadsfonduktøren. Det er mig bekendt, at der er Binduer, hvorpaa man ikke har saadan Hævd, og jeg troede, det var nogle fra Store Kongensgade. Men naar den høitærede Minister er saa sikker paa, hvad han udtalte, maa jeg antage, at Stadsfonduktørens Antagelse i sin Tid ikke har været rigtig.

Indenrigsministeren: Jeg har ikke sagt og tør ikke bestemt sige, at der ikke skulde være Enkelte, som have Bindueshævd, men denne maa da være ældre end de Forpligtelser, hvorom jeg her har talt, og som gaae ud paa, at Binduesretten ikke engang ved Hævd kan vindes af vedkommende Grundeiere; hvis der her virkelig var Tale om en Gade, saa havde Grundeierne derimod en saadan Ret uden nogenformhelt Deklaration. At det hele Spørgsmaal om Prindsessegaden er præjudiceret med Hensyn til Hjørnegaarden ud til Store Kongensgade, fremgaaer allerede af, hvad jeg har sagt, men det er saa langt fra, at dette taler imod mig, at det tværtimod bestræker, hvad jeg har anført; forøvrigt er det en temmelig ligegyldig Sag, da jeg ikke vil have Vanstuelighed ved at tilvejebringe Enighed med Eierne, naar de beholde Luft og Vys ud til en Gyde. Med Kommunen vil der ogsaa let opnaaes Enighed, thi hvis der virkelig haves en Ret til denne Gadejord, vil den kunne fyldestgøres ved, at der anlægges en direkte Vej over Marmorpladsen; i den Henseende har jeg ikke mindste Tvivl. Referatet angaaende de Punkter, jeg her har omtalt, skal jeg udbede mig Tilladelse til at overlevere den ærede sidste Taler.

N. Hansen: Jeg haaber, at det ærede Thing i Forslaget under Nr. 5 vil see en Opfyldelse af det Løfte, som jeg paa egne og Medforslagsstilleres Vegne afgav ved Finantslovens anden Behandling, og jeg troer derfor, at Forslaget ikke trænger til videre Motivering.

N. Sage: Det fortjener ganske vist Paaskjønneelse, at den høitærede Indenrigsminister har taget fat paa Frederikspladsen, som har ligget brat i saa mange Aar; men jeg maa tilstaae, at jeg hidtil har levet i den Formening, at Ordningen af den til et bedre Liv skulde skaffe os nogle Indtægter og ikke en Udgift af 10,000 Rd. Jeg skal henholde mig til, hvad der blev hittret af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (H. S. Kayser) og stemme mod de 10,000 Rd., idet jeg troer, at man kan gaae en anden Vej for at skaffe sig de fornødne Midler, og at Sagen kan ordnes paa anden Maade. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 2, har det ærede Medlem for Helsingør (Thune) gjort opmærksom paa, at vi her i Thinget sædvanlig leve i den Tro, at vi med Villighed afgjøre de Sager, der fremkomme i Skikkelse af private og kommunale Krav paa Statskassen, men at den Beslutning, som det ærede Thing med et overveiende Antal Stemmer er kommet til om ikke at betale de paa gjældende Mænd en Godtgjørelse fordi de, have flyttet noget Tømmer, ikke var ganske billig. Det forekommer mig imidlertid, at Helsingør maatte være det sidste Sted, hvorfra vi her skulde høre, at vi ikke handlede ganske billigt; thi jeg behøver ikke at minde om, at vi saavel her i Rigsdagen som i Rigsraadet siden 1857 have haft en lang Række af Fordringer, en lang Række af Forslag og Krav, alle til Bedste for Helsingør, og at vi med Redebonhed have bidraget, hvad der var forlangt for at hde Hjælp i Anledning af det Slag, der havde rammet denne By. Dertil kommer, at hele Fordringen fra disse Mænd, til Beløb af nogle hundrede Rigsdaler, kun ganske simpelt gaaer ud paa Erstatning for nogle Omkostninger, som de Herrer ville have haft — Rigtig-